

Κύριε Συντάκτη τῷ «Ἀσμοδαίου»,

Με συγχωρεῖς, διότι εἰς τὸ παρελθόν σου φύλλον δὲν ἐπρόφθασα νὰ στείλω τοὺς ὑποσχεθέντας στίχους, οἵτινες ἐλπίζω τώρα τακτικὰ καθ' ἑβδομάδα νὰ σοῦ ἔρχονται. Ἡ Μουσά μου εἶχε λησμονηθῆ εἰς μίαν γωνίαν αἰθούσας, ἐν τῷ τῆς ὁποίας πολλοὶ καὶ πολλὰ ἔχρουν· με εἶχε δὲ εἰς τὰ γόνατά της ἀποκοιμισμένον, διότι καθὼς ἀργότερα ἔμαθα, ἂν ἤμην ἔξυπνος θὰ ἔβλεπα πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα θὰ μοῦ ἐκοπταν τὴν ὄρεξιν τοῦ νὰ γράφω κωμικὴν ποίησιν. Ἐκείνη ἡ ὁποία συνήθως μ' ἐμπνέει, ἡ πονηρά μου ἐκείνη, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα αἰώνιον μοὶ φαίνεται ὅτι ὑπῆρχεν ἀπὸ τῶν μυθολογικῶν ἀκόμη χρόνων καὶ αἰωνίως θὰ ὑπάρχει σύνθημα ἀγάπης—τόσον πολύτιμον μοὶ φαίνεται—ἐκείνη ἡ καστανή, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὠρκίζετο εἰς ἄλλον πίστιν. Φαντάσου ἂν ἤμην ἔξυπνος καὶ ἔβλεπα τὸ πικρὸν τοῦτο θέαμα; Ἄλλ' εἶναι ποτὲ κἀνεὶς ἀσκετὰ ἔξυπνος, ὥστε νὰ βλέπῃ τὴν προδοσίαν τῆς φίλης του; Ἐγὼ ὅμως βεβαίως ἤμην κοιμισμένος τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Τώρα πλέον ἂς ὠρκίζεταί εἰς ἄλλον πίστιν ἡ ὠραία ἀρκεῖ, ὅτι δὲν ἤκουσα τὸ παράδοξον τοῦτο κατὰ τὰς ἀποκρέω, ὅτε ἦτο δυνατόν νὰ μὴ τὸ πιστεύσω. Τώρα τὸ πιστεύω, καὶ εἶμαι περίφημα. Λάβε καὶ τοὺς ἐξῆς στίχους, διὰ νὰ ἰδῆς πόσον καλὰ εἶμαι.

Πρόθυμος
ΦΛΟΞ.

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

Αἱ ἀποκρέω ἔληξαν, κ' οἱ ἱερεῖς τὸ λέγουν· οἱ πόθοι πλέον τὴν μορφήν μ' ἐρύθημα δὲν φλέγουν. ὄχρῳ ἀπὸ τὸν κάματον καὶ κἄπως κοιμισμένοι, αἰθούσας δὲν εὐρίσκουμεν, ναὸς μᾶς περιμένει. Τὰ φῶτα μετατέθησαν, κ' ἡ μουσικὴ ἀκόμη ἀπὸ τοὺς οἴκους ἔφυγε· καὶ ἐπειδὴ οἱ δρόμοι βορβόρους εἶχον καὶ νερὰ, ἡ δυστυχὴς ἠσθάνθη, ὅτι βραγχῆν τὴν ἤρπασεν ἐκ τοῦ λαίμαυῦ κυνάγχη, κ' εἰς τοὺς ναοὺς κατέφυγε βραγχῆν ἀπὸ τὸ κρῶν. Ἄλλ' ἐν ἀκόμη σῶζεται. . . τὸ . . . τὸ . . . προσωπεῖον.

Ἐκεῖνος, ὅστις ἔρχεται, καθὼς περισπωμένη ἐπὶ ἐκ συναιρέσεως διφθόγγου τεθειμένη, ἐτέθ' εἰς ἔδραν ἀσφαλῆ τοῦ Πανεπιστημίου συνκιρθέντος τοῦ μωροῦ ὁμοῦ καὶ τοῦ γελοίου. Ἔχει μορφήν ἀπάνθρωπον καὶ βᾶδιμα χελώνης. τὸ θέρος, ἂν τοῦ ὕπνου σου ἦν ὄνειρον, παγόναις γνωρίζει τόσα γράμματα, ὥστ' ἐκ τοῦ ἀμαθεία νομίζει πῶς πράγεται καὶ ἡ Καθηγασία. Θὰ ἦτο μόλις αἴλουρος, ἂν ἦτο κἂν θηρίον, αὐτὸς λοιπὸν καθηγητοῦ φορεῖ τὸ προσωπεῖον.

Ἐκεῖνος, ὅστις φέρεται ἐπὶ λαμπρᾶς ἀμάξης, καὶ σὲ πατεῖ μονολογῶν πῶς δὲν ὑπάρχει τάξις, ὅστις ἐντέχνως σὲ κτυπεῖ ἐπὶ τοῦ θυλακίου, ἐνθ' σὲ ἠμιλεῖ τερῶν τοὺς τύπους τοῦ γελοίου, κ' ἂν ἔχῃς χροῖματά τινα κ' αὐτὰ θὰ σοῦ ἀρπάσῃ—σὲ κνηγεῖ με ἀμάξην διὰ νὰ σὲ προσφάσῃ—ἐὰν δὲν ἔχῃς δὲ, βωμυρὸν θὰ σ' εἶπῃ ὁ ἔθραϊος, καὶ δίδων εἴκοσι δραχμὰς εἰς σύλλογον, ταχέως φιλογενὴς θὰ κηρυχθῆ ὑπὸ ἀνθρωπαζίων, αὐτὸς λοιπὸν ἀμογεροῦς φορεῖ τὸ προσωπεῖον.

Ἐκεῖνος, ὅστις ἐκκρεμὰς θαρξέεις ὠρολογίου ἀνάποδα κινούμενον, χωρὶς εἰσιτηρίου εἰσέρχεται παντοῦ κομψὸς, μωρὸς, οἰηματοῦς, καὶ σείεται καὶ φέρεται πρὸς ὄλας τὰς κυρίας, ὡς ἂν ἠγνῶσι κατὰ τί ἐκεῖνου διαφέρουν, ἐκεῖνος, ὃν οἰκτεῖρουσι, διότι δὲν τὸν δέρουν, καὶ δὲν τὸν δέρουν, ἐπειδὴ ἀκόμη τὸν οἰκτεῖρουσι, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπαξ κἂν βεβαίως θὰ τὸν δέρου διότι ὕβρις ἔγινεν εἰς τῶν θνητῶν τὸν βίον, αὐτὸς λοιπὸν κομψοῦ dandy φορεῖ τὸ προσωπεῖον.

Ἐκείνη, ἥτις χαιρετᾷ ὡς κούκλα εἰς τοὺς δρόμους, ὡς ἂν τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐκράτει εἰς τοὺς ὤμους σύρμα ἐντέχνως περασθὲν ὑπὸ τὸν τράχηλόν της, καὶ βαίνουσα πικρατρεῖ τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν της. φορεῖ ἐσθῆτα πράσινην με ἐρυθρὰς ταινίας, καὶ στρέφεται, ἵνα ἰδῆ τὰς ἄλλας τὰς κυρίας—ἀφοῦ περάσουσιν—τί φοροῦν μ' ἀθῶον ὄλας βλέμμα. Ἐκείνη, ἥτις ἐκπληκτος μανθάνεις ὅτ' ἠρέμα τρεῖς ἔφυγ' ἐκ τοῦ οἴκου της με τρεῖς καινὸν νυμφίον, αὐτὴ λοιπὸν τῆς γυναικὸς φορεῖ τὸ προσωπεῖον.

Ἐκεῖνος δὲ ὁ φλύαρος, ὁ ἀγνοῶν ἀκόμα πῶς δὲν πληρῶνει τοῦ πτωχοῦ τὰ δάνεια τὸ στόμα, ὁ τρέχων με τοὺς χωρικοὺς κατόπιν του, ὡς ὄνος, ἐρχόμενος ἀπὸ μακρὰν χωρίου ἐπιπόνως, ὁ τρέχων εἰς τῶν ὑπουργῶν τοὺς οἴκους τρεῖς τῆς ὥρας, ὁ ἔρωπῶν, κύπτων, ἔλσος ζητῶν ἀπὸ τῆς χώρας καὶ νὰ τὴν φάγῃ ἑτοιμος, ἀφοῦ τὸν ἐλεήσῃ, ὁ ἀγνωστος, ὁ προσπαθὼν καθεὶς νὰ τὸν γνωρίσῃ, καθεὶς, καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ τὸν γνωρίσῃ, πτύων, Ἐπιτοφίφίου βουλευτοῦ φορεῖ τὸ προσωπεῖον.

Εἶναι καὶ ἄλλοι φέροντες ἀκόμη προσωπεῖα· καὶ ποῖαι ἰδιότητες καὶ πόση ποικιλία! Ἡ ἀποκρέω ἔληξεν ἡ ἀποκρέω ζήτω! Ἡ κοινωνία ἂν χωρὶς τοῦ προσωπεῖου ἦτο, τί ὄψεις θὰ ἐβλέπαμεν ἀκόμη χειροτέρας! Ἐκεῖνος ὁ φιλόανθρωπος θὰ ἦτο ἴσως τέρας, ὁ εὐγενὴς ἀνάγωγος, ὁ τίμιος ἀλήτης, ὁ εὐεργέτης ἢ ληστής, ἢ ψεύστης, παροδότης, κ' ὁ πλούσιος θὰ ἔμεναν εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον. Ζήτω, τρεῖς ζήτω, Ἐλληνας, τὸ σῶζον προσωπεῖον!

ΦΛΟΞ

Εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Κυρίου Κεράμπελα, ἀπέναντι τοῦ Ὁρολογίου τῆς ἀγορᾶς, πωλοῦνται γλῶσσαι βωδιναὶ μεγαλῆτερας καὶ ἀπὸ ἐκείνην τοῦ δικηγόρου κ. Στεφανίδη,

Ὁ ὑπεύθυνος ΚΩΝΣΤ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ.